

РЕШЕНИЕ

№ 26802

гр. София, 02.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова

Ася Тодорова

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **3960** по описа за **2026** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл.11, ал.4 от Правилника за приложението на Закона за собствеността и ползването на земеделските земи (ЗСПЗЗ).
Образувано е по жалба от кмета на СО – район „С.“, чрез процесуалния представител юрк. В. Д., Решение №21412/24.11.2025 г., постановено по дело №42402/2021 г. по описа на Софийския районен съд.

Наведеното и аргументирано в жалбата основание за оспорване е за неправилност на първоинстанционното решение.

В съдебно заседание пред АССГ, процесуалният представител на жалбоподателя- юрк. В. Д. поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност, ако съдът отхвърли жалбата, прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Ответниците А. С. Д., Н. И. Б., Ю. И. Д., В. М. И., З. Д. И., М. Д. З., П. В. С., Н. В. Т., В. К. Х., С. Г. А., А. Г. А., В. Г. А., М. С. Х., А. Х. Х., Р. Х. С. и С. М. П., чрез пълномощника си адв. Р. Б.

оспорват жалбата и молят за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на направените по делото разноси.

Ответниците Областния управител на Област С.-град, „ЧЕЗ Разпределение България“ АД, „Софийска вода“ АД и „БТК“ ЕАД не изпращат представител и не изразяват становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.209 от АПК и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, провери изцяло валидността, допустимостта и съответствието на оспореното решение с материалния закон, намира за следното от фактическа и правна страна:

Със Заповед № РСЛ18-РД09-269/03.08.2018 г., издадена от кмета на СО- Район „С.“ на основание чл.11, ал.4 от ППЗСПЗЗ е одобрено решение на РЕСУТ (техническа служба) по заявления с вх. №94А- 168/03.10.2011 г. и вх. №РСЛ 16-Г.-1319/25.02.2016 г. на А. С. Д. като наследник на Н. Т. М. (Г. С. Т.), с което за имот- ливада в местност „ Сморъдльо“, с площ от 4.900 дка, находящ се в землището на [населено място], отразен с площ от 4.900 дка, установен с нот. акт №46/1925 г. и разделителен протокол от 26.10. 1943 г. по гр.д. №479/1943 г., попадащ в границите на урбанизираната територия на [населено място], съгл. ПУП на м. „Х. Б.“, одобрен със Заповед №РД-09- 50-533/30.09.1999 г., обект „Интермодален терминал“, Решение №454, Протокол №17/24.07.2008 г. СОС, отразен с пл. № 504 в стар кадастрален план – Парцеларен план на разширението на Летище С., изработен през 1943 г.- са определени свободни от застрояване части от 558 кв.м, показани на Приложение № 1 към Протокол №03/25.07.2018 г., с букви и защриховани контури в кафяв цвят, а останалата част до 4.900 дка, а именно 4.342 дка, показани на Приложение № 1 към Протокол №03/25.07.2018 Г./25.07.2018 г., с букви и защриховани контури в син цвят, за застроена.

Жалбата на наследниците на Г. С. Т. срещу заповедта е отхвърлена с Решение №20257106/20.11.2020 г. по дело №67212/2018 г. по описа на Софийския районен съд.

С Решение №4171/24.06.2021 г., постановено по адм.дело № 2609/2021 г. по описа на Административен съд София-град, АССГ- XIV касационен състав е отменил първоинстанционното решение на СРС и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на СРС. Задължителните указания на касационната инстанция (чл.224 от АПК) са да бъдат изяснени докрай относими за спора факти и обстоятелства, от съществено значение за правилното му решаване. Конкретно е указано да се изясни каква част от изградените, респ. неизградените улици

попадат в имота, дали е реализирано мероприятияето, отнасящо се за площта с отреждане за магазини и озеленяване.

При новото разглеждане на делото, СРС е установил от представено Удостоверение с изх. № ПО-12-1245/14.06.2018 г., издадено от Общинска служба „Земеделие“, че 837 кв.м. били отчуждени от държавата срещу заплащане, а 540 кв.м. били отчуждени от държавата срещу заплащане, с оглед нуждите на Въздушните войски – летище С.. Приложен е списък № 2 на собствениците от [населено място], С., чиито имоти били отчуждени за разширение на летище С. през 1943 г. Съгласно данните в молба с вх. № 372284/19.11.2024 г. подадена от Столична община – район „С.“, имотите на Г. С. И. фигурират, подробно описани по площ, зона, цена в следните редове от списъка: ред № 7 – парцел 249; ред № 95 – парцел 336; ред № 193 – парцел 504; ред № 194 – парцел 505.

Посочил е, че видно от Акт № 08157 за публична държавна собственост, на 01.02.2013 г. поземлен имот с идентификатор 68134.725.9011, с площ от 6503 кв.м., с предназначение: територия на транспорта, е одържавен.

Въз основа на заключението на ВЛ по допуснатата и извършена при новото разглеждане на делото съдебно-техническа експертиза, СРС е приел за установено от фактическа страна, че за територията, в която попада имотът, действащият подробен устройствен план е одобрен със Заповед № РД-09-50- 553/30.09.1999 г. на главния архитект на С. за местност „Х. Б.“, потвърдена с Решение № 85 по Протокол № 56 от 06.08.2003 г. на СОС. Части от имот с пл. № 504 от стар кадастрален план с площ 4900 кв.м попадат в имоти от кадастралната карта, със следното отреждане по действащия регулационен план, а именно:

- 1057 кв.м - в имот с идентификатор 68134.708.418, попадащи в кв. 25 от регулационния план, в който нямамо отредени УПИ и съответно не било посочено конкретно отреждане. В имот с идентификатор 68134.708.418 бил изграден покрит паркинг;
- 490 кв.м. - в имот с идентификатор 68134.708.257, със следното отреждане по действащата регулация: 318 кв.м - в кв. 25 от регулационния план, без посочено отреждане за площта; 172 кв.м - отредени за [улица] от регулационния план. В тази част от имота, с площ на частта 490 кв.м (означена на приложената скица, заключена между цифри 1-2-3-1), нямамо извършено строителство, включително и данни за изпълнени подземни комуникации;
- 761 кв.м - в имот с идентификатор 68134.708.279, с отреждане за улица по действащата регулация, представляваща северното платно на [улица]. Тази част от имота била заета от улица

и подземни комуникации. Тротоара на улицата бил изграден с по-малка широчина от предвидената по регулация, но в площта за тротоара били изпълнени подземни комуникации - оптичен кабел и ел. кабел ср. напрежение 20 kV.;

- 1663 кв.м - в имот с идентификатор 68134.708.280, със следното отреждане по действащата регулация: 1363 кв.м - за улица, представляваща [улица]; 300 кв.м - отредени за УПИ I-за магазини и озеленяване в кв. 119 от регулационния план. Улицата не била изпълнена така, както е предвидена по регулация, при което върху площта нямало положена трайна настилка, но съществували подземни комуникации - оптичен кабел, ел. кабел и водопровод. В частта от 300 кв.м, отредена за УПИ I-за магазини и озеленяване в кв. 119, мероприятието не било реализирано, но бил изграден стоманен водопровод, 1200 мм.;

- 594 кв.м - в имот с идентификатор 68134.725.9011, представляващ по данни от КККР държавна публична собственост. Площта била отредена с действащия план за УПИ I за магазини и озеленяване в кв. 119, което мероприятие не било реализирано. В имота била изградена ж.п. линия, която към момента не съществувала, но имотът представлявал публична държавна собственост, съгл. АДС от 2013 г.;

- 318 кв.м - в имот с идентификатор 68134.707.167, със следното отреждане по действащата регулация: 240 кв.м - за УПИ I- за магазини и озеленяване в кв. 119 от регулационния план; 78 кв.м - отредени за улица. В тази част от имота, с площ на частта 318 кв.м., нямало извършено строителство, включително и данни за изпълнени подземни комуникации.

- 17 кв.м - в имот с идентификатор 68134.707.166 с отреждане по действащата регулация за улица. Улицата била изпълнена, съществувал и изграден подземен провод - канал.

Според ВЛ съществуващите подземни проводи, преминаващи през площта на имота, (с изключение на водопровода 1200С), били разположени в трасето на [улица]и [улица] преминавал през УПИ I-за магазини и озеленяване в кв. 119, при което върху трасето на водопровода, с действащия застроителен план, не били предвидени петна за застрояване, т.е. засегнатата площ била отредена за озеленяване, като улиците и озеленените площи представлявали общинска собственост, поради което достъпът до изградените подземни проводи за тяхното поддържане и ремонт е бил осигурен по този начин.

При тези фактически установявания, от правна страна СРС се е позовал на чл.11, ал. 4 ППЗСПЗЗ, съгласно който застроената част от имота, която не подлежи на възстановяване, се определя служебно от техническата служба на общината при спазване на Наредба № 7 от 2003 г. за правила

и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони и на хигиенните и противопожарните норми, като решенията на техническата служба на общината се одобряват със заповед на кмета на общината. В съответствие с установената съдебна практика, е посочил, че това производство е междинно производство, развиващо се преди произнасянето на общинската служба по земеделие по искането за възстановяване правото на собственост върху съответните бивши земеделски земи и в процедурата се включва решението на техническата служба на общината, което следва да бъде одобрено със заповед на кмета.

Посочил е още, че в производството по чл. 11, ал. 4 ППЗСПЗЗ единственият релевантен въпрос е този, касаещ наличието на строежи върху терена на подлежащата на възстановяване земеделска земя, включена в урбанизирана територия. Позовал се на § 1в от ДР на ППЗСПЗЗ, съгласно който строителни дейности, които не позволяват възстановяване на собствеността са: надземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, съоръжения, пътища и жп линии и др., а съгласно ал. 2 на същия текст съоръжения, които не позволяват възстановяване на собствеността са: канали, мостове, корекции на реки, язовири, диги, помпени станции, резервоари, пречиствателни станции, открити рудници, хвостохранилища, водоеми, открити паропроводи, нефтопроводи и др. Позовал се и на чл.10б от ЗСПЗЗ, на практика на ВКС по приложението му, като е аргументирал извод, съобразно тази практика, коя реализирана строителна дейност по смисъла на § 1в от ДР на ППЗСПЗЗ е пречка за възстановяване на собствеността, съответно коя не е.

При тези съображения е обусловил изводи, че в частта от имота на жалбоподателите, възлизаща на 1057 кв.м., попадаща в имот с идентификатор 68134.708.418, с площ от 5084 кв.м., с номер по предходен план: 418 в кв. 25, е изграден покрит паркинг. За ПИ с идентификатор 68134.708.418 няма съставяни актове за държавна и общинска собственост. Налице са данни за Решение № 1010/06.07.2010 г. на ПК и Нотариален акт за собственост на недвижим имот № 142, том II, рег. № 7613, дело № 323/2011 г., по силата на който на 18.11.2011 г. В. В. П. е призната за собственик на поземлени имоти, възстановени в съществуващи стари граници по ЗСПЗЗ и придобити по наследство, сред които попада поземлен имот № 418 от кв. 25, с площ от 5086 кв.м. по регулационния план на [населено място], местността „Х. Б.“. В тази връзка е изложил подробни съображения, че е недопустимо определянето на застроителния статут на имоти, които се намират в частна собственост, а не са общински (бивши държавни), тоест определянето на свободни части от частен имот, предвид невъзможността те да бъдат обект на реституция.

По отношение на частта от имота на жалбоподателите, с площ от 594 кв.м., попадаща в имот с идентификатор 68134.725.9011, предвид установеното, че същата е отредена с действащия план за УПИ I- за магазини и озеленяване в кв. 119, което мероприятие не било реализирано, изградената в имота жп линия, която към момента не съществувала, актуването на имота за публична държавна собственост, с предназначение: територия на транспорта, и след подробно изследване дали е налице пречка за възстановяване на собствеността съобразно практиката на ВКС, СРС е обусловил извод, че в посочената част от поземлен имот с идентификатор 68134.725.9011 не са налице реализирани мероприятия във връзка с изграждането на транспортни съоръжения, вкл. магазини и озеленяване.

По отношение на площта от 761 кв.м., попадаща в ПИ с идентификатор 68134.708.279, с отреждане за улица по действащата регулация, представляваща северното платно на [улица], и установеното от заключението на ВЛ, че съответната част от имота е заета от улица и подземни комуникации, като в площта за тротоара били изпълнени подземни комуникации - оптичен кабел и ел. кабел ср. напрежение 20 kV, СРС обусловил извод, че не е налице свободна от застрояване площ.

По отношение на площта от 17 кв.м., попадаща в имот с идентификатор 68134.707.166 и установеното наличието на изпълнена улица, съгласно регулационния план, както и изграден подземен провод – канал също е обусловил извод за реализирани инфраструктурни мероприятия в обществен интерес, както и че това било пречка за възстановяване им по за възстановяване им по реда на чл. 10б ал. 1 ЗСПЗЗ във вр. § 1в от ДР на ППЗСПЗЗ.

По отношение на площта от 1663 кв.м., попадаща в ПИ с идентификатор 68134.708.280, с отреждане по действащата регулация: 1363 кв.м – за улица, представляваща [улица]; 300 кв.м - отредени за УПИ I-за магазини и озеленяване в кв. 119 от регулационния план и установяванията по делото, че улицата не била изпълнена така, както е предвидена по регулация, при което върху площта нямало положена трайна настилка, но съществували подземни комуникации - оптичен кабел, ел. кабел и водопровод, а в частта от 300 кв.м, отредена за УПИ I- за магазини и озеленяване в кв. 119, мероприятието не било реализирано, но бил изграден стоманен водопровод, 1200 мм, СРС позовавайки се на практика на ВКС по приложението на чл.10б от ЗСПЗЗ, обусловил изводи, че водопровод под един имот не може да промени характеристиката и предназначението му, а създава задължение за неговия собственик да се съобразява с тежестта върху имота и да търпи действията, произтичащи от характеристиките ѝ, съответно не е пречка за

възстановяване на собствеността. Предвиждането по плана, че един имот се отрежда за озеленяване не било „мероприятие“ по смисъла на чл. 10б ЗСПЗЗ, поради което не е пречка за възстановяване на собствеността, защото не било осъществено по реда на чл. 62 ЗУТ и не били изпълнени градоустройствените изисквания за зелени площи.

По отношение площта от 490 кв.м., попадаща в имот с идентификатор 68134.708.257, както и спрямо площта от 318 кв.м., попадаща в имот с идентификатор 68134.707.167, и установеното по делото от заключението на вещото лице обстоятелство, че няма извършено строителство, включително и данни за изпълнени подземни комуникации, СРС обусловил изводи, че няма пречка за възстановяване на собствеността.

В заключение, СРС обусловил решаващия си извод, че свободната от застрояване площ, представляваща част от нива с площ от 4900 кв.м., находящ се в землището на [населено място], местност „Смръдльо“, попадащ в урбанизираната територия на [населено място], определена с ПУП на м. „Х. Б.“, възлиза на 3065 кв.м., а не е в определения с оспорената заповед по чл.11, ал.4 от ППЗСПЗЗ размер- 588 кв.м. Площта от 3065 кв.м е формирана, както следва:

- реална част от 594 кв.м., попадаща в имот с идентификатор 68134.725.9011;
- реална част от 1663 кв.м., попадаща в имот с идентификатор 68134.708.280;
- реална част от 490 кв.м., попадаща в имот с идентификатор 68134.708.257, както и реална част от 318 кв.м., попадаща в имот с идентификатор 68134.707.167.

По тези съображения, СРС отменил Заповед № РСЛ-18-РД-09-269/03.08.2018 г. на кмета на Столична община - район „С.“ и определил като свободна от застрояване площ в размер на 3065 кв.м.

Касационната жалба е допустима.

Подадена е срещу акт, подлежащ на касационно оспорване и от лице, легитимирано да оспори съдебното решение- страна по делото, за която решението е неблагоприятно. Спазен е и законово установеният преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна. Оспореното съдебно решение е валидно и допустимо, но частично неправилно, като постановено в нарушение на материалния закон, по следните съображения:

Всички реституционни производства, извън случаите, когато реституционният ефект настъпва по силата на закона, в това число и това по ЗСПЗЗ, са разписани като административни производства, с цел бързо разрешаване на исканията и спорните

въпроси. Производството по възстановяване на собствеността върху земеделските земи не прави изключение, като същото приключва с издаването на административен акт с конститутивно действие. С решението на създадения със специалния закон - ЗСПЗЗ орган по поземлена собственост (различно наименован в течение на годините - Поземлена комисия, Общинска служба по земеделие и гори, понастоящем Общинска служба по земеделие) се възстановява правото на собственост върху земеделските земи в стари (реални или възстановими) или в нови граници (с план за земеразделяне) в полза на бившите собственици или на техните наследници. В случаите, когато поради настъпилите промени в статута на земята бившата земеделска земя е попаднала в строителните граници (след приемане на Закона за устройството на територията /ЗУТ/, ДВ, бр. 1 от 2001 г., законовият термин е границите на урбанизирана територия), производството по възстановяване на собствеността се предхожда от производството по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ, каквото е процесното, целящо установяването на настоящия регулационен/устройствен статут и идентификация на имота, съответно застрояването на имота, които имат значение за произнасянето на административния орган по възстановяване на собствеността. Производството по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ е обслужващо производството за реституция. Върховният административен съд нееднократно в практиката си е сочил, че производството по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ не е реституционно. Производството по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ има междинен характер и в него не се разрешават спорове за собственост. Правоотношението се развива само между бившите собственици или техните наследници от една страна и органа по поземлена собственост от друга. Участието на заинтересовани лица в него не е предвидено (Решение № 6282 от 7.05.2012 г. на ВАС по адм. д. № 10738/2011 г., IV о.) Настоящото производство обаче е втора по ред касация. От окончателния характер на постановеното в първото касационното производство решение- чл.223 от АПК следва, че разрешените с него въпроси са задължителни не само за РС при новото разглеждане на делото, но и за касационната инстанция, осъществяваща контрол върху постановеното от СРС при новото разглеждане на делото решение. В този смисъл въпросът за участието на заинтересовани страни по конкретното делото (Областен управител на С. град, „ЧЕЗ Разпределение България“ АД, „Софийска вода“ АД и „БТК ЕАД“) е окончателно решен с Решение №4171/24.06.2021 г., постановено по адм.дело № 2609/2021 г. по описа

на АССГ.

СРС при новото разглеждане на делото е изпълнил указанията на касационната инстанция и е установил релевантните по случая факти, но е достигнал частично до неправилни правни изводи по отношение на частта от процесния имот, а именно 1633 кв.м, попадащи в имот с идентификатор 68134.708.280, в който е установил съществуващи подземни комуникации - оптичен кабел, ел. кабел и водопровод.

В разпоредбата на § 1в, ал. 1 и ал. 2 от ДР на ППЗСПЗЗ изброяването на строителните дейности и съоръжения, които не позволяват възстановяване на собствеността на земеделски земи е примерно. За изясняване на релевантния въпрос, а именно дали е застрояване, което да пречат възможността за възстановяване на земеделска земя, включена в урбанизирана територия, следва да се съобрази и легално дефиниране на понятието „строежи“, което е дадено с разпоредбата на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ: „Строежи“ са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл. 74, ал. 1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението.“

Легалната дефиниция за съоръжения на техническата инфраструктура се съдържа в т.31 от същия параграф- система от сгради, съоръжения и линейни инженерни мрежи на транспорта, водоснабдяването и канализацията, електроснабдяването, топлоснабдяването, газоснабдяването, електронните съобщения, хидромелиорациите, третирането на отпадъците и геозащитната дейност. Съоръженията на подземната инфраструктура също се включват в дефинирането на понятието „строеж“ и се съобразят при определяне на застроената част от имота (Решение № 6598 от 10.05.2012 г. на ВАС по адм. д. № 6768/2011 г., IV о.)

В случая, съдът е установил тези релевантни факти, но неправилно е определил 1633 кв.м от ПИ с идентификатор 68134.708.280 за свободни от застрояване.

Съдът е излязъл извън предмета на производството като е изследвал дали се опровергава доказателствената сила на акта за публична държавна собственост по

отношение на ПИ с идентификатор 58134.725.9011. Производството по чл.11, ал.4 от ППЗСПЗЗ не е реституционно. В него не се разрешават и спорове за собственост, както вече беше посочено. В тази връзка следва да се отбележи, че в голяма част от мотивите са изложени подробни съображения за наличието на предпоставките за земеделска реституция, което е неправилно, тъй като това не са въпроси от компетентността на кмета на Района, чийто акт по чл.11, ал.4 от ППЗСПЗЗ е предмет на контрол за законосъобразност пред СРС. Компетентният на колективен орган е ОСЗ, съответно тя е органът който следва да ги прецени, като издаденият от нея индивидуален административен акт подлежи на съдебен контрол. Доколкото обаче изложените изводи не опорочават направените крайни изводи по отношение релевантните за спора въпроси, тези пороци не се отразяват на правилността на изводите по отношение на останалите части от процесния имот, определени за свободни от застрояване. При произнасянето на компетентния реституционния орган- ОСЗ следва да намерят отговори въпросите дали ли са пречки за възстановяване на частите от имотите, попадащи в ПИ, за които е съставен акт за публична държавна собственост, съотв. които представляват публична общинска собственост по силата на закона, за които не се състав акт за публична общинска собственост-чл.56, ал.2 от ЗОС, при условие че улиците не са реализирани, които въпроси са повдигнати с касационната жалба. Освен това отговор следва да намери и въпросът дали за частите от процесния имот-837 кв.м., отчуждени от държавата срещу заплащане и 540 кв.м. отчуждени от държавата срещу заплащане, с оглед нуждите на Въздушните войски – летище С. за разширение на летище С. през 1943 г., което СРС е установил в обжалваното решение (за което са налице и установявания в Решение от 31.03.2013 г. по адм.д. № С-27/2005 г. на СГС и Решение №85/02.10.2013 г. по адм. д. №С-28/2013 г. на ВАС) изобщо е приложим редът за земеделска реституция, т.е. осъществена ли е хипотеза по чл.10 от ЗСПЗЗ, свързана с обобществяване на земята по някой от изброените там начини.

При този изход на спора, правото на разноски е възникнало за насрещните страни-за жалбоподателя съответно на основателната част от жалбата, а за ответника- съответно на неоснователната част от жалбата. При съобразяване с фактическата и правна сложност на делото, обема и качеството на осъществената защита, изразяващи се в изготвянето на жалбата, участието в проведеното едно съдебно заседание и

разпоредбата на чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя юрисконсултско възнаграждение за жалбоподателя в размерна 200 лева-102.26 евро. Съответно на основателната част от жалбата присъжда 54.48 евро. В производствата по АПК разноските се „възлагат върху“, съответно се „възлагат в полза“ не на органа, когато този орган не е юридическо лице, а на юридическото лице, в чиято структура се намира органът. В случая нито кметът СО-район „С.“, нито Район „С.“ са юридически лица и нямат собствен бюджет. Юридическо лице е общината и именно тя има бюджет - чл. 136, ал. 3 и чл. 141, ал. 1 от Конституцията, както и чл. 14 от Закона за местното самоуправление и местната администрация, поради което разноските се присъждат на СО.

Доказаните разноси от ответниците физически лица са в размер на 1300 евро, заплатено възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат. При съобразяване с обстоятелството, че всички ответници- физически лица са с общи интереси, поведеното едно съдебно заседание, проявена активност от пълномощника- адв. Б., изразяващи се в бланкетен писмен отговор с цитати от оспореното решение, и проведеното едно съдебно заседание, АССГ намира, че възражението на жалбоподателя за прекомерност е основателно. Справедливият и обосноват размер на възнаграждение е в размер до 650 евро от заплатените 1300 евро. Съразмерно на неоснователната част от жалбата АССГ присъжда 303.69 евро.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд София – град, XII-ти тричленен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение №21412/24.11.2025 г., постановено по дело №42402/2021 г. по описа на Софийския районен съд **в частта**, с която е определена свободна от застрояване площ, представляваща разликата над 1432 кв.м до 3065 кв.м. част от недвижим имот, представляващ нива с площ от 4900 кв.м., находящ се в землището на [населено място],

местност „Смръдльо“, попадащ в урбанизираната територия на [населено място], определена с ПУП на м. „Х. Б.“, отразен с пл. № 504 в стар кадастрален план на разширението на летище С., изработен през 1943 г., **която разлика в площта представлява реална част от 1663 кв.м., попадаща в имот с идентификатор 68134.708.280.**

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата ѝ част.

ОСЪЖДА А. С. Д., ЕГН [ЕГН], Н. И. Б., ЕГН [ЕГН], Ю. И. Д., ЕГН [ЕГН], В. М. И., ЕГН [ЕГН], З. Д. И., ЕГН [ЕГН], М. Д. З., ЕГН [ЕГН], П. В. С., ЕГН [ЕГН], Н. В. Т., ЕГН [ЕГН], В. К. Х., ЕГН [ЕГН], С. Г. А., ЕГН [ЕГН], А. Г. А., ЕГН [ЕГН], В. Г. А., ЕГН [ЕГН], М. С. Х., ЕГН [ЕГН], А. Х. Х., ЕГН [ЕГН], Р. Х. С., ЕГН [ЕГН] и С. М. П., ЕГН [ЕГН] да заплатят на Столичната община, сумата от 54.48 евро (петдесет и четири евро и четиридесет и осем евроцента), разноски по делото.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на А. С. Д., ЕГН [ЕГН], Н. И. Б., ЕГН [ЕГН], Ю. И. Д., ЕГН [ЕГН], В. М. И., ЕГН [ЕГН], З. Д. И., ЕГН [ЕГН], М. Д. З., ЕГН [ЕГН], П. В. С., ЕГН [ЕГН], Н. В. Т., ЕГН [ЕГН], В. К. Х., ЕГН [ЕГН], С. Г. А., ЕГН [ЕГН], А. Г. А., ЕГН [ЕГН], В. Г. А., ЕГН [ЕГН], М. С. Х., ЕГН [ЕГН], А. Х. Х., ЕГН [ЕГН], Р. Х. С., ЕГН [ЕГН] и С. М. П., ЕГН [ЕГН], сумата от 303.69 евро (триста и три евро и шестдесет и девет евроцента), разноски по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ :